

Sygn. akt III AUa 1105/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Beata Michalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2015 r. w Ł.

sprawy **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 3231/13,

oddala apelację.

III AUa 1105/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 25 czerwca 2013 roku w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu J. W. emeryturę od 5 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony J. W. (ur. (...)) nie jest członkiem OFE. Na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się ponad 25-letnim stażem ubezpieczenia, od którego zależy prawo do emerytury. Na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów (akt osobowych, świadectw pracy, w tym wykonywanej w szczególnych warunkach) oraz zeznań świadków ustalił, że ubezpieczony od 1 stycznia 1973 roku do 17 sierpnia 1988 roku w (...) Kombinacie Budowlanym (...) (później Przedsiębiorstwie Produkcji (...)) wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace montażowe konstrukcji metalowych na wysokości (dział V pkt 5 wykazu A) oraz prace spawalnicze (dział XIV pkt 12 wykazu A), to jest 15 lat, 7 miesięcy i 17 dni. Natomiast Sąd Okręgowy nie zaliczył ubezpieczonemu jako okresu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Spółka z o.o. na stanowisku montera w okresie od 3 lutego 1992 roku do 31 stycznia 1994 roku, a także zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) spółka z o.o. od 1 lutego 1994 roku do 31 lipca 1995 roku. Sąd pierwszej instancji wywiódł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że co prawda ubezpieczony za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Spółka z o.o. otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z tytułu pracy przy montażu konstrukcji żelbetowych w okresie od 3 lutego 1992 roku do 31 stycznia 1994 roku, to jednak w ocenie sądu nie wykonywał takich prac stale i w pełnym wymiarze, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. M.. Świadek ten bowiem zeznał,

że w tym przedsiębiorstwie wykonywał takie same prace jak w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...), do których należało szalowanie, zbrojenie i betonowanie. Nadto podniósł sąd pierwszej instancji, że sam ubezpieczony przyznał, iż raz w miesiącu brygada monterska wykonywała prace porządkowe na budowie. Wskazał również, że z zeznań wyżej wymienionego świadka wynika, że na budowie pracownicy robili wszystko. Przykładowo przez 2-3 dni szalowali, a następnie kilka dni zbroili i betonowali.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do przyznania mu emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od daty osiągnięcia wieku 60 lat.

Apelacja organu rentowego zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie prawa do emerytury pomimo nieudokumentowania wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz naruszenia prawa procesowego, to jest art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw. Na wstępie wyjaśnić należy, że nie można naruszyć art. 233 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z tym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (§ 1), a nadto ocenia na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu (§ 2). Z treści cytowanego artykułu jednoznacznie wynika, że nie dotyczy on wyjaśniania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, lecz oceny dowodów. Sąd pierwszej instancji na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności na podstawie dowodów przedstawionych przez ubezpieczonego i braku dowodów przeciwnych, prawidłowo ustalił, że ubezpieczony w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 – t.j.) stale i w pełnym wymiarze. Sąd Apelacyjny traktuje te ustalenia jako własne, dzieląc ocenę zgromadzonego materiału przeprowadzoną przez sąd pierwszej instancji, jak i ocenę prawną. Tym samym ubezpieczony nabył prawo do emerytury, o której mowa w art. 184 ust. 1 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Co prawda Przedsiębiorstwo Produkcji (...) wystawiło ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach tylko na okresy od 13 października 1976 roku do 25 października 1983 roku, od 1 października 1984 roku do 30 czerwca 1985 roku i od 1 lipca 1985 roku do 17 sierpnia 1988 roku, to jest za okresy, w których według akt osobowych ubezpieczonego pracował na stanowisku montażysty, to jednak z zeznań świadków, a w szczególności przełożonego ubezpieczonego wynika, że wykonywał on taką samą pracę już od stycznia 1973 roku. Z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wynika jednoznacznie, że o pracy w szczególnych warunkach nie decyduje nazwa stanowiska, lecz rodzaj wykonywanej pracy. Skoro ubezpieczony początkowo zatrudniony na stanowisku robotnika wykonywał pracę przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, to również okres pracy na tym stanowisku należy uwzględnić mu przy ustalaniu pracy w szczególnych, o których mowa w dziale V pkt 5 wykazu A. Nadto z akt osobowych nie wynika, aby w okresie zatrudnienia ubezpieczonego nastąpiła jakakolwiek przerwa w wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych po 25 października 1983 roku do 1 października 1984 roku. Wręcz przeciwnie wówczas ubezpieczony awansował na stanowisko brygadzysty, wykonującego nadal pracę montażysty.

Mając na uwadze powyższe wyrok sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.